

Doctrina mântuirii

18 februarie 2009

Gili Cârstea

„Nu poți aduce nimic nou în doctrina mântuirii. Dacă Jones și Waggoner, sau chiar Ellen White, au venit cu lumină nouă, să fie anatema.”

Este declarația unui pastor adventist, inspirat de raționamentul lui Pavel: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Gal 1:8).

Prima întrebare care cere neapărat un răspuns este: Înțelegem noi vestea bună așa cum a predicat-o Pavel?

La scurt timp după moartea lui Pavel, taina fărădelegii a aruncat în abis evanghelia, vestea bună, taina lui Dumnezeu, și a scufundat omenirea în beznă spirituală a evului întunecat. Un mileniu omenirea nu a știut nimic, nici de vestea bună, nici de taina lui Hristos, nici de scopul lui Dumnezeu. „Doctrina mântuirii,” cum spune fratele nostru, a fost un amestec de păgânism și misticism oriental, ambalat în frumoase expresii creștine.

În mijlocul acestei nebunii, Dumnezeu a ridicat pe Martin Luther spre a tuna la urechile omenirii că cel neprihănit va trăi prin credință. Oricât de revoluționară a fost teologia lui, ea nu era decât o firavă întoarcere la Pavel; mai precis, era un început al unui alt început. Nici Pavel nu reușise să meargă suficient de departe cu doctrina mântuirii, din pricina lentorii spirituale a generației lui. Teologia lui era doar „un început,” și nicidecum suma întregii cunoștințe despre „doctrina mântuirii.” Chiar el se plângea deseori că a trebuit să vorbească fraților lui ca unor prunci dependenți de lapte, că a trebuit să vorbească doar „în puține cuvinte” despre taina lui Hristos și „cuvântul despre neprihănire” (Ef 3:3-4).

Vestea bună poate fi verificată simplu dacă este autentică sau nu, dacă a fost înțeleasă corect sau nu, dacă a fost primită sau nu: Produce ea ceea ce promite?

Ce este vestea bună, sau evanghelia? Să folosim chiar definiția lui Pavel, ca să rămânem în context:

„Căci mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu,

prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Rom 1:16-17).

Vestea bună a lui Hristos este, deci, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, aducerea neprihănirii lui Dumnezeu la dispoziția iudeului și grecului.

Bun. Unde este? Vrem să o vedem. Da, am văzut-o operând în Omul Isus Hristos; o recunoaștem. Dar unde este ea în iudeu și grec? Toți declară că ei cred evanghelia, că o primesc prin credință. Unde este rezultatul ei concret, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire?

Timp de cinci secole, doctrina mântuirii predicată de Luther și urmașii lui protestanți nu a reușit să producă rezultatul final al evangheliei, aducerea neprihănirii veșnice. Omenirea nu a văzut la ei „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Nelegiuirii nu i s-a pus capăt, credincioșii nu au fost mântuiți de puterea lui Dumnezeu.

Nu este aceasta cea mai elocventă dovadă că vestea bună este greșit înțeleasă, iar „doctrina mântuirii” este măcelărită, fiindu-i extirpată chiar componenta ei vitală?

În Hristos, „evanghelia lui Hristos” despre care vorbea Pavel a dat rezultate concrete, vizibile: „Legea Ta este în fundul inimii Mele (Ps 40:8); „Am păzit poruncile Tatălui Meu” (Ioan 15:10).

Ce sens are să pretinzi că ai primit vestea bună, evanghelia lui Hristos, când ea produce rezultate contrare, cu totul diferite de cele produse în Hristos? Să trăiești în păcat, și în același timp să pretinzi că ai primit evanghelia care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, este cea mai elocventă formă de evlavie fără putere. Să te afișezi cu evanghelia lui Hristos sola fide este la fel de eficient împotriva gădilării firii pământești ca și terorismul spiritual practicat de un fariseism dus până la limitele lui.

Tocmai de aceea a trimis Dumnezeu pe slujitorii Săi, White, Waggoner, Jones, ca „doctrina mântuirii” să producă roadele evangheliei lui Hristos, să pună în acțiune puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Ei trebuiau să vorbească despre ceea ce Pavel nu a putut să vorbească, pe vremea lui. Ziua Cincizecimii lăsase neînțelese, ascunse, adevăruri mari ale planului de mântuire, fără de care vestea bună era fără putere, așa cum timpul a dovedit-o foarte bine:

“Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală. Celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care au fost șterse din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri în întregime noi” (FCE 473).

Nu este nevoie de o altă evanghelie, și acesta era apelul lui Pavel din Galateni 1:8, înțeles corect. Evanghelia are doar nevoie de o înțelegere clară și completă.

Evanghelia exista și în sistemul ceremonial; nu era nevoie de anularea lui, ci de o corectă și completă înțelegere. Hristos nu a schimbat legea, doar a împlinit-o. La fel și White, Waggoner și Jones. Ei nu au fost trimiși să proclame o altă evanghelie, ci să o îplinească, să o completeze, să o recupereze de sub gunoiul erorilor seculare, să descătușeze puterea lui Dumnezeu pentru mântuire ascunsă în evanghelie.

Vestea bună lipsită de puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este un produs sintetic. Arată bine, miroase frumos, nu se strică repede, și mai ales se vinde cu mare succes. O singură problemă are: Nu hrănește, nu vindecă.

În termenii generației noastre, vestea bună, evanghelia lui Hristos în slava ei crescândă, poate fi definită astfel: Omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Doar o astfel de doctrină a mântuirii poate oferi credincioșilor făgăduința evangheliei, adică puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

Verificați eficiența metodei în Omul Isus Hristos, și primiți-o în viața voastră ca pe un mărgăritar de mare preț, pentru care merită să vinzi tot ce ai.
